

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 659 / 23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 13 czerwca 2023 roku o sygnaturze akt II K 753 / 21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1					
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1					
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>1. obraży przepisu prawa materialnego, tj. art. 44 § 1 kks;</p> <p>2. błędnych ustaleń faktycznych mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku;</p> <p>3. mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraży przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk, 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Ad. zarzutu z punktu 1.

Przypisany oskarżonemu czyn zakwalifikowany został kumulatywnie min. przy uwzględnieniu w podstawie prawnej skazania art. 56 § 1 kks. Przepis ten – zarówno w dacie popełnienia czynu, jak w czasie orzekania przez sądy obu instancji – stanowił, że sprawca realizujący jego znamiona podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Mając na uwadze, iż w odniesieniu do kary pozbawienia wolności sankcja karna nie została dookreślona w przepisie tym ani co do dolnej, ani co do górnej granicy ustawowego zagrożenia, dla ustalenia obu

tych granic
zastosowanie
znajdzie więc
art. 27 § 1 kks,
wedle którego,
jeżeli kodeks
nie stanowi
inaczej, kara
pozbawienia
wolności trwa
najkrócej 5 dni,
najdłużej 5 lat.
W takich też
granicach
kształtuje się
ustawowe
zagrożenie karą
pozbawienia
wolności za
zarzucony
oskarżonemu
czyn w związku
z ujęciem w
jego kwalifikacji
prawnej
przepisu art.
56 § 1 kks.
Tym samym
podstawowy
termin
przedawnienia
jego karalności
obliczać należy
nie w oparciu o
przepis art. 44
§ 2 pkt 1 kks,
jak sugeruje w
apelacji
skarżący, lecz
art. 44 § 2
pkt 2 kks,
wedle którego w
odniesieniu do
czynu
stanowiącego
przestępstwo
skarbowe
zagrożone karą
pozbawienia
wolności

przekraczającą 3
lata jego
karalność ustaje
z upływem 10 lat,
a nie lat 5, co
wybrzmiewa ze
wspomnianego
środka
odwoławczego.

Tym samym
uznać należało,
że ani w dacie
orzekania przez
sąd I instancji,
ani w czasie
orzekania przez
sąd odwoławczy,
upływ owego
podstawowego
10 – letniego
terminu
przedawnienia
karalności
jeszcze nie
nastąpił

(zważywszy
na jego ujęcie
w kategoriach
czynu ciągłego,
jego popełnienie
wiąże się z
ostatnim
zachowaniem na
ten czyn się
składającym,
jakim było
złożenie w dniu
31 marca 2014
r. opisanego w
akcie oskarżenia
zeznania
podatkowego i
w konsekwencji
od tej też daty
liczyć należy
początek biegu
przedawnienia).
Nie ma więc
nawet powodów,
by rozważać

w odniesieniu do zagadnienia przedawnienia karalności instytucji jej przedłużenia w związku z treścią art. 44 § 5 kks.

Ad. zarzutów z punktów 2 i 3.

Zmierzały one do wykazania, że prawidłowo ocenione dowody, jakie przeprowadził sąd I instancji, nie uprawniały ani do wnioskowania, że zrealizowane zostały przedmiotowe znamiona któregośkolwiek z typów czynów zabronionych ujętych w podstawie prawnej przypisanego czynu (przybierających postać nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych spółki, podania nieprawdy w zeznaniu podatkowym oraz posługiwania się nierzetelnie wystawionymi fakturami), a nawet jeśli

przyjąć, że od strony przedmiotowej znamiona te zostały wyczerpane, to nie ma podstaw do przypisania, że oskarżony miał świadomość takiego stanu rzeczy (a więc, że po jego stronie istniał zamiar realizacji tych znamion), jak również, by istniały normatywne podstawy do uznania go za podmiot, któremu można przypisać poszczególne typy czynów zabronionych, jakie kumulatywnie złożyły się na podstawę skazania.

Co do kwestii związanej z realizacją znamion strony przedmiotowej – przedstawioną przez sąd I instancji w tej mierze ocenę dowodów oraz poczynione na tej podstawie wnioski wyrażone w ramach ustaleń faktycznych

uznać należy
za prawidłowe,
a zwłaszcza co
do tego, że
zakwestionowany
sposób
prowadzenia
ksiąg
rachunkowych
był nierzetelny,
treść
podważanego
zeznania
podatkowego
opierała się na
podaniu
nieprawdy co
do wysokości
osiągniętych
przez spółkę
przychodów oraz
kosztów ich
uzyskania, w
tym wskutek
wykorzystywania
w tym celu
faktur VAT,
które nie
dokumentowały
rzeczywiście
zaistniałych
zdarzeń
gospodarczych.
Na wstępie
stwierdzić
należy, że aby
oparta na takich
podstawach
odwoławczych
apelacja
osiągnęła
zamierzony
skutek, skarżący
musi
przekonująco
wykazać, jakich
konkretnie
uchybień, w
światle wskazań
wiedzy i

doświadczenia
życiowego,
dopuscił się sąd
w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego,
następstwem
których byłyby
błędne ustalenia
faktyczne.
Ustalenia te
mogą być
skutecznie
zakwestionowane
tylko wtedy,
gdyby zasadność
ocen i wniosków
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający z
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego nie
odpowiadała
prawidłowości
logicznego
rozumowania i
doświadczeniu
życiowemu,
względnie gdyby
sąd pominął
istotne w
sprawie dowody
lub oparł się
na dowodach na
rozprawie nie
ujawnionych.
Nie wystarczy
natomiast
jedynie proste
przeciwstawienie
dokonanej przez
sąd I instancji
ocenie dowodów
własnej
(subiektywnej)
ich oceny, bądź
gołosłowna
negacja

wyrażonego w tym przedmiocie stanowiska. Tymczasem w zakresie odnoszącym się do tego, czy zdarzenia, których dotyczyły zakwestionowane faktury (w oparciu o które prowadzono księgi spółki oraz sporządzono i złożono zeznanie podatkowe CIT – 8 za 2013 rok), miały oparcie w rzeczywistości (czy istniały faktyczne podstawy do ich wystawienia), skarżący ograniczył się do spostrzeżenia, że K. W. nie był ani spokrewniony, ani skoligacony z A. K. (1), M. K., czy też A. K. (2). Skarżący co najwyżej więc polemizuje z oceną dowodów zaprezentowaną przez sąd I instancji, ale nie próbuje przedstawić ich własnej, rozbudowanej i kompleksowej oceny. Podkreślić zaś należy, iż zgromadzony w

pierwotnie w
postępowaniu
podatkowym
materiał
dowodowy,
zakończonym
wydaniem
prawomocnej
decyzji
Naczelnika
Urzędu
Skarbowego w
R. z dnia
26 lipca 2017
r., przetworzony
następnie i
uzupełniony w
postępowaniu
sądowym
zakończonym
wydaniem
zaskarżonego
wyroku,
pozwalał na
wniosek, że w
istocie nie ma
jakichkolwiek
materialnych
śladów po tym,
by spółki będące
odpowiednio
wystawcami i
odbiorcami
spornych faktur
prowadziły
rzeczywistą
działalność
gospodarczą
mogącą
stanowić
podstawę do
ich wystawiania.
Kontrole
wykonywane w
ramach
wspomnianego
postępowania
podatkowego
ujawniły fakty
i okoliczności

wskazujące na to, że we wskazanym okresie czasu spółki (...) były jedynie formalnymi (zarejestrowanymi) uczestnikami życia gospodarczego, a nie podmiotami faktycznie działającymi na rynku sprzedaży i usług. Szczegółowy wywód w tej materii przedstawia zwłaszcza uzasadnienie wspomnianej decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w R., na której sąd I instancji także się opierał, a wywód której jest klarowny i przekonujący. Przy czym podkreślić należy, iż takie odwołanie się do tej decyzji nie stanowi naruszenia opisanej w art. 8 kpk zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, wedle której sąd ten winien samodzielnie rozstrzygać

zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie być związanym rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. To bowiem tylko oznacza, że sąd karny nie powinien z góry i bezkrytycznie wiązać się ustaleniami i wnioskami, jakie wypływają z nawet prawomocnej decyzji innego organu administracji publicznej. Dokonując właściwej wykładni art. 8 kpk pamiętać więc jedynie należy, że sąd rozpoznający sprawę nie ma obowiązku, lecz prawo i możliwość opierania się na ustaleniach innego organu. Innymi słowy, nie jest niedopuszczalnym dokonywanie ustaleń faktycznych bazując na ustaleniach innego organu, a więc niejako „przejmowania” jego ustaleń, o ile inne dowody przeprowadzone

w toku przewodu sądowego takich ustaleń nie podważą (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 24 lipca 2018 r., II AKa 50 / 18). W konsekwencji – sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw, by ustalenia faktyczne sądu I instancji, pokrywające się z ustaleniami poczynionymi w prawomocnie zakończonym postępowaniu podatkowym, zostały przez skarżącego skutecznie zakwestionowane.

Jednocześnie na podstawie dowodów przeprowadzonych w tym postępowaniu wnosić należy, iż oskarżony, formalnie umocowany w inkryminowanym okresie czasu jako prezes zarządu spółki NIT – STEEL, w rzeczywistości realnie tej funkcji nie pełnił, przyjmując na siebie li tylko rolę tzw.

figuranta. Nie
zajmując się
samodzielnie i
bezpośrednio
bieżącym
prowadzeniem
spraw spółki
akceptował
sytuację, że
spółka formalnie
– min. poprzez
wykorzystywanie
na użytek
prowadzenia
ksiąg
rachunkowych
spółki oraz
składanej
deklaracji CIT
– 8 spornych
faktur –
przedstawiała
się jako
faktyczny
uczestnik
zdarzeń
określonych
zdarzeń
gospodarczych,
gdy tymczasem
nie przejawiała
ona realnych
znak
prowadzenia
tego rodzaju
działalności, co
szczególnie
wyraziście
wybrzmiewa z
uzasadnienia
wskazanej wyżej
decyzji
podatkowej oraz
poprzedzających
ją rezultatów
czynności
kontrolnych.
Skoro oskarżony
mając taką
świadomość

godził się tym stanem rzeczy, przypisanie mu realizacji znamion poszczególnych typów czynów ujętych w kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu w formie tzw. zamiaru ewentualnego było uzasadnione.

Podkreślić zaś należy, iż zarówno czyn z art. 56 § 1 kks, jak i art. 62 § 1 kks oraz art. 62 § 2 kks mogą być popełnione także z tą formą umyślności (por. komentarz do wskazanych przepisów w: L. Wilk, J. Zagrodnik, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. Wyd. 5, Warszawa 2021, Legalis el.).

Nie było także przeciwwskazań, by przyjąć, iż oskarżony mógł być podmiotem każdego z tych czynów. W przypadku możliwości przypisania występku z art.

56 § 1 kks
przesądzające
znaczenie ma nie
to, kto fizycznie
zeznanie
podatkowe we
właściwym
urzędzie składa,
lecz to, kto
jest podatnikiem
(por.
przywoływany
wyżej komentarz
do art. 56 kks),
a jeśli chodzi o
podmiot będący
osobą prawną
– kto będąc
uprawnionym
do
reprezentowania
tego podmiotu,
zeznanie sygnuje
podpisem i
podejmuje
decyzję o jego
złożeniu do
właściwego
organu. Co do
czynu z art. 62 §
2 kks podkreślić
należy, iż
adresowany
wobec
oskarżonego
zarzut
postawiony
został nie w
związku z tym,
że
zakwestionowane
jako nierzetelne
faktury miał
on osobiście
wystawić, lecz
dlatego, że nimi
się posłużył,
wykorzystując je
min. na użytek
rozliczenia

podatkowego w zakwestionowanym zeznaniu podatkowym. Przypomnieć wszak należy, iż przez posługiwanie się nierzetelną fakturą lub rachunkiem, o jakich mowa w art. 62 § 2 kks, należy rozumieć wszelkie ich wykorzystanie w obrocie prawnym dla celów podatkowych, np. dla odliczenia naliczonego podatku VAT, skorzystania z określonej ulgi podatkowej, zakwalifikowania rzekomej czynności do kategorii kosztów uzyskania przychodu itp. (por. przywoływany wyżej komentarz do art. 62 kks). W odniesieniu zaś do czynu z art. 61 § 1 kks pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnoskarbowej – zważywszy na pełnioną funkcję prezesa zarządu tego rodzaju spółki

– uzasadnione było treścią art. 9 § 3 kks przewidującego, że za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
omówiono powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1w całości		

Zwięzłe powodach utrzymania mocy	o w		
omówiono powyżej			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	na nowo przewodu w całości		
Zwiążle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Mając na uwadze treść art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego koszty procesu ponosi oskarżony.	
7. PODPIS		